

MALI ISTRANIN

Mala pošta

Pozor dužnici

Nekoji pretplatnici upravo su nepopravljivi! Znađu da se borimo s poteškoćama, jer nemamo ni otkud potpore, do one neznatne pretplate, a ipak ni tih 12.— dinara ne će da pošalju. Neki su dužni već nekoliko godina, a ipak lijepo primaju list, ne prigovaraju, ne vraćaju ga, no kad ih zamolimo, nek plate barem nešto na račun, makar samo 10.— Din. mudro šute. Time nas dovode u nepriliku i mi grdnu muku mučimo, da list uzdržimo na životu.

Isti je slučaj i s nekim povjerenicima. Naručili su po 20, 30, 50 i više komada, primali ih lijepo cijelu godinu, a i dvije i tri, a kad smo ih zamolili neka bi obračunali primljene primjerke, jednostavno ne odgovaraju, ni na opomene ni na preporučena pisma.

Nama je vrlo neugodno što moramo to iznositi, no dogorjelo nam je do nokata. Naglasujemo ponovno: ovaj naš list podržava samo ljubav, samo čisti i nepatvoreni patriotizam. Nitko za svoj rad ne prima ni jednog dinara nagrade. Tko drži da se njegova ljubav k domovini i k rodnom zavičaju mora plaćati ne spada u naše kolo.

Apeliramo stoga ponovno na naše nesebične i požrtvovne povjerenike, prijatelje i pretplatnike, da nas podupru, da šire kult Istre sirotice među ovdješnjom omladinom odgajanom u slobodi. Neka ne propuste nijednu priliku, da se ne sjete našeg lista, nek točno šalju pretplatu i obračunavaju primljene primjerke.

Ovom broju prilažemo čekovne uplatnice i molimo svakoga tko još nije poslao pretplatu, neka to odmah i bez oklijevanja učini. Ako može neka priloži makar i najmanji prilog u fond. Time će platiti pretplatu i za one siromašne a vrijedne učenike, koji sami ne mogu list plaćati; a mi im ga ipak šaljemo.

Slavko Pavešić, Trojstvo. Poslali smo knjigu »Za goli život«, a isto tako i sve dosada izašle brojeve lista. Nadamo se da ćete nam ostati i nadalje požrtvovnim prijateljem.

Arhim. Joahim Bjedov, Split. Iskrena hvala na novogodišnjoj čestiti, koju od srea uzvraćamo.

Žarko Despot, Drvenik. Poslali smo i list i Fučićevu knjigu »Zagonetke za mlade«. Pozdravljamo lijepo!

MALI ISTRANIN

GOD. VIII ZAGREB, SIJEČANJ ŠKOL. GOD. 1936/37 BR. 5

Putnik . . .

Na moja je vrata netko bojažljive i slabo zakucao. I kad sam htio da vidim tko je, ugledao sam pred sobom mladog, lijepog čovjeka, odjevenog bijedno! Nova Godina je.

— Oprostite, — promuca, — ja sam Istranin.

— Istranin?

Da, Istranin — Čuo sam.... Nije ni izgovorio do kraja, jer sam ga ponudio da uđe, nahranio ga i napojio i uputio koliko sam mogao. Bio je iz sela N. Znam to selo. Lijepo selo. Rijetko je tko, kada odlazio iz tog sela u svijet na zaradu. Pa i on je eto bio prisiljen da napusti svoj zavičaj ili da ode u daleki svijet u Abesiniju, da se bori za tuđe račune protiv naroda, koga ne mrzi.

I eto, zato, baš zato danas luta, traži sreću i malco ljubavi! A zašto nije išao nego se radije dao prozvati »Abesincem«. Možda iz nekog straha? Možda iz pritajene boli da bi se borio protiv naroda koga ne mrzi!? Tko zna. Ili možda zato da se ne zamjeri majci Domovini, koja bi mu mogla predbaciti. Koriti ga. Ali eto, on nije išao! Jedne noći dok je sve spavalo, on nije oka stisnuo. Na kućnim vratima stajao je poziv za istočnu Afriku! Dugo je promišljao kuda će i kako će. On se je ipak uputio. Pun groznice i straha prolazio je kroz istarska sela i mimo gradića neopažen. Volio je što više ići noću. I druge noći našao se na planini Sniježniku. Išao je čitave noći kroz naše divne šume. Svaki šušanj bio bi mu sumnjiv . . . . Stao bi, prisluškivao neće li naići na neku patrolu on goloruk! Predati se? Znao je, šta ga čeka! A boriti se, goloruk?! Crne misli vrzle su mu se glavom i drhtaj majke prirode osjećao je. Osjećao je svu toplotu te zemlje, koju mora na tajanstven, prikriiven način ostaviti. A kako li je istom onima kod kuće? Starom ocu i majci?! Nisu li i oni puni brige i straha.

On je znao, da majka moli za njega, da sretno dode tamo preko! I eto, njega, momka, junaka iz Prikodrage srnče bi uplašilo.

— Pisaće majci, čim dode preko granice. — Da pisati, ali što ako drugog dana saznaju, da je on otišao preko. Da, mućiće, mućiće, sigurno njegovu majku, oca, braću, mućiće ih i strpati u zatvor, da kažu gdje je on njihov sin. I svima će biti tako teško, sve zbog njega. Ništa im neće vjerovati! A ona! I ukaza mu se pred očima i ona, koju voli, iskreno, nježno i toplo! Po vremenu je otprilike znao da mora blizu biti spas. Dah mu je u momentima zastajao. I ako nije našao odgovora svojim mislima, on je samo osjećao da ga nešto naprijed vodi.

Oh, hvala, puno hvala, onom mladiću ispod Snježnika, kome se je povjerio, koji ga je uputio, pokazao mu stazu. I kako je divan bio osjećaj kada ga je oštrim glasom zaustavio naš stražar. Bože, na našem jeziku! Nije htio da stane, već mu je bez straha potrčao ususret!

Bio bi grlio one hrabre i junačke naše graničare. Njihova ozbiljna i mrka lica činila su mu se smiješnima. Pa šta ćete mi — Vaš sam, a Vi ste moji! Zrak mu je bio lakši. Osjećao se kao da nema umora, ni gladi, ni žeđe, ništa nije osjećao. Ta on je eto u slobodnoj Domovini. A oni kod kuće, — Ne, njima ne smije pisati, već nekom u drugo selo — oni će već obavijestiti njegove najdraže, njegove najmilije!

Sve je njegovo, čitava slobodna Domovina. Toliko bi za nju dobra učinio . . . . A za uzvrat traži samo malo ljubavi . . . .

Prikodražan

Seoski čudaci

Svako selo imade nekoliko neobičnih ljudi, koji se ističu među ostalim mirnim seljanima i susjedima našim. Takvi tipovi, koji su nam u djetinjstvu čestoput zadali mnogo straha, ili nas svojim neobičnim ponašanjem toliko puta do suza nasmijali, ostaju nam kasnije duboko urezani u pameti i mi ih nikada ne zaboravljamo.

I u mom smo selu, za mog djetinjstva, imali nekoliko takvih čudaka.

Za starog smo Kantunjera svi znali, da je »štrigo«, što znači vile-njak neki, koji u kvatrama odlazi noću na raskršća i roti se s vješticama. Ne dao Bog, zatekne li te on sama noću na kakvom seoskom putu. Rastrgat će te. I bojali smo se ga kao žive vatre. .

A on je zapravo bio duša od čovjeka. Bio je cestar, pa smo ga već po njegovoj dužnosti sretali samo po putevima i raskršćima. A naša je bujna mašta iz toga stvorila čitave romane.

Stari Šime Rajko, malo luckast, koji je uvijek sa sobom govorio i nekoga psovao bio nam je također strah i trepet.

Ili stara Kata Puhovica, također čudakinja, koja je uvijek putem glasno molila i znala na pamet sva četiri evanđelja.

A stari sudac iz Rahovci, Bog mu dušu pomiluj, mršav i dugačak ko telegrafski stup, kad bi jašio na magarcu, sve bi nogama po zemlji strugao, toliko su mu bile duge, koliko nam je veselja prouzročio.

I tko bi ih sve nabrojio one drage i dobre tipove, koje nam iz djetinjskih uspomena ni najjači kasniji doživljaji u životu ne će nikada izbrisati.

— — —

I Martin Pazdalin iz sela Krunčića bio je takav jedan čudak.

On je bio »liječnik«. Sve je bolesti poznavao, za svaku ti je odmah znao naći lijeka. Moram priznati danas, da se je ipak mnogo razumio u liječenje iako nije nikada ni primirisao školu.

Nikada se barba Martin nije uzrujavao. Kad bi netko došao po njega neka ide k bolesniku, on bi jednostavno odgovorio:

»Neka bolesnik dođe sam k meni, pa ću mu odmah dati i lijek iz svoje apoteke.«

I tako je on već unaprijed znao koga će moći izliječiti, a koga ne. Jer ako je bolesnik mogao sam doći do njega značilo je, da nije tako jako bolestan, da ga se ne bi moglo izliječiti.

Ali često puta je ipak morao poći okolo po selima pregledavati svoje »pacijente«.

Zajašio bi na magare i krenuo od sela do sela.

»Medig« je došao — pronio bi se selom glas i za nekoliko časova već je Martin bio pozivan na sve strane.

A on bi samo stao kraj kuće, pogledao bolesnika kroz prozor i zapovjedio: »Isplazi jezik!«, a bolesnik bi ispružio dugački mršavi vrat, ko gusak, i isplazio jezik, što je jače mogao.

Barba Martin bi bacio samo jedan pogled i već je znao što treba bolesniku:

»Ricinusovo ulje!« zapovjedio bi, izvadio bi iz svojih bisaga flašicu i dao je bolesniku.

A u zamjenu bi mu vrijedna domaćica sve onako krišom, uturala u drugu bisagu sir, omašni komad slanine, pršuta, ili čak i nekoliko krajcara u gotovom novcu za duhan, jer je barba Martin vrlo rado šmrkao duhan i nakon toga kihao da se sve prašilo.

Jednoga dana, kada je došao u selo pozvala ga je Kata Čehićka, jer da ju strašno boli glava.

Barba Martin pogleda i nju samo kroz prozor, ugleda ju blijedu s povezanom glavom i bez razmišljanja joj očita:

»Hm, boli ju glava. Sve ste žene iste. Najede se graha i žganaca da ne može ni dihati, pokvari si želudac i dakako onda ju boli glava. Vidim ja već na tebi što ti je. Pokvaren želudac! Od njega te boli glava. Evo ti flaša ricinusova ulja i sutra ćeš biti zdrava.«

»Ali Bog Vas vidio barba Martine, pa ne boli mene glava od želuca,« usudi se prigovoriti Kata. »Cigla mi je s krova pala na glavu, pa umalo što mi ne puče lubanja. Izrasao mi rog, ko šaka...«

»O, ženo, pa vidio sam ja to odmah,« popravi se barba Martin. »Koja ti je budala kazala, da piješ ricinusovo ulje. Octa, ali pravoga vinskoga! u vodu, obloge, iz čistog lanenog platna, izmjenjuj svaki sat i za dva dana bit ćeš zdrava.«

Jedamput je barba Martin ipak pogriješio. Pozlilo bome i gospodinu učitelju, spopala ga neka vrućina i on legao u krevet. Liječnik je daleko, čak u Poreču, k tome je Talijan i traži za svaku vizitu ništa manje nego pet forinti. I gospodin učitelj dade pozvati barba Martina.

Barba Martin je pred učiteljem i njegovim znanjem imao nekakav rešpekt, pa nije htio poći sam, nego je pozvao još jednog sebi sličnog »liječnika« i to starog Vida iz sela Bašići, koji je također poput našeg slavnog barba Martina liječio seljake u svom kotaru.

I dođoše njih dvoje gospodinu učitelju. Učitelj je ležao u krevetu pokriven do nosa i sav se tresao u vrućici.

Barba Martin izvadi svoj starinski sat, koji se još ključićem navijao jednu je ruku pružio pod pokrivač i da će učitelju opipati bilo. Stari Vid isto tako. Pružio i on s druge strane kreveta ruku pod pokrivač i stao i on učitelju opipavati bilo.

Nakon nekoliko časaka barba Martin utvrdi: »Mrtav je! Bilo uopće ne kuca.« »Ha! Još živi,« ispravi se hitvo, opaziv da se učitelj okreće.

Zabunio se. Njegova je ura stala, a on je mislio, da je bilo prestalo kućati. Opaziv svoju pogrešku pruži po drugi put ruku pod pokrivač i za malo konstatira, da bilo jako slabo kuca.

»Kako slabo, Bog te vidio Martine,« usprotivi se stari Vid.« Pa bilo mu udara ko kotač lokomotive.«

»Ti si staro magare, koji ništa ne znaš! Bilo se jedva čuje, kao da ima ovapnenje žila.«

»Dajte, zaboga ne svadajte se, pa vi mi još uopće nijeste ni opipali bilo,« ogласi se sada gospodin učitelj.

Što je bilo?

Barba Martin je pod pokrivačem primio ruku starog Vida, a stari Vid ruku barba Martina, i tako su jedan drugom opipavali bilo i dakako donijeli svaki krivi zaključak.

To je međutim bila barba Martinu dobra škola i nikada više nije zvao starog Vida na konzultaciju.

Drugi je put skoro nastradao od njegova liječenja mali Franić tete Fume sin.

Prenajeo se dječak na paši još nezrelih drenjula, i previjao se od grčeva u želucu.

Barba Martin dojaši na svom magaretu, pogleda dječaku jezik i prepíše mu nekakve praške, koje je odmah i izvadio iz svojih bisaga. Od kavog je cvijeća taj prašak samljeo Bog bi ga znao.

»A koliko prašaka da mu dam, barba Martine?« upita zabrinuto teta Fuma.

»Izvagni točno težinu šestice« (komad od 10 novčića), reče barba Martin, podbode svoje magare i odjaši dalje.

Sutradan dojuri k njemu teta Fuma, sva očajna.

»Barba Martine, malom je Franiću zlo, da je sve očima zabijelio. Pomozite, ako Boga znate!«

»Jesi li mu dala prašak?«

»Jesam, ali baš mu je po prašku postalo zlo.«

»A koliko si mu dala?«

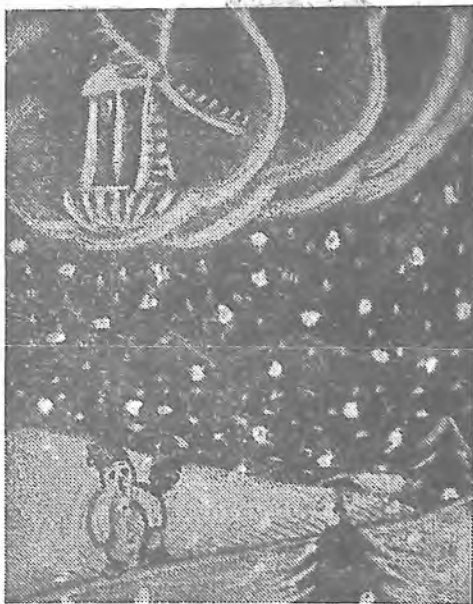
»Pa, kako rekoste, za šesticu. Nego kako nijesam imala cijelu šesticu, to sam metnula na jednu stranu vage deset novčića, što čini zajedno jednu šesticu, a na drugu stranu prašak i to je popio. A njemu zlo, da umre.«

Eto, takovi su nam bili za mog djetinjstva »liječnici« u selu.

Nema više ni jednoga od njih. Ni staroga Kantunjera, ni Šime Rajka, ni staroga Suca, ni Martina Pazdalina, svi su oni već davno pomrli. Ali pred mojim su očima još uvijek živi i kad se god sjetim svog rodnog sela i svog djetinjstva, ne mogu a da se ne spomenem i tih dobrih i dragih čudaka.

E. R.

Mlin na nebu

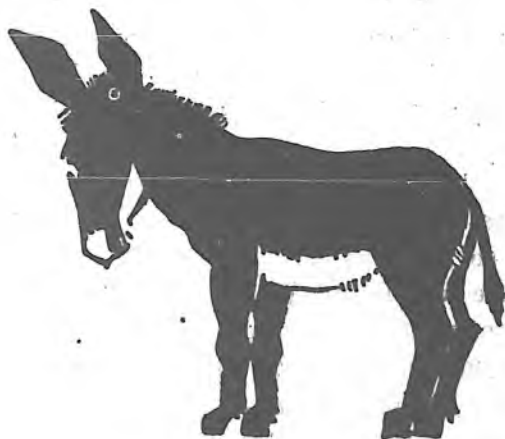
Na oblaku mlin već melje,
Ispuniće dječje želje:
Samljeće nam (koja sreća!)
Bijela brašna trista vreća.
A kad brašna bude dosti,
Ih! veselja i radosti:
Prosuće se mlivo bijelo
I na lijepo naše selo.
Mi od brašna ćemo toga
Mijesit Snješka debeloga...

Na oblaku mlin već melje
Nama djeci na veselje...

Šime Fučić

O magarcu

Magarac nipošto nije bedast, kako se to općenito misli. On se na pr. nikada ne će prenajesti, ili prepiti. Nakon većega napora, on ne će prije da jede ili pije, dok se nije dobrano odmorio. Nijednom bezobzirnom pogoniču nikada ne će uspjeti, da ga prisili da vuče tovar preko svojih sila. Prema svojoj čudi, on je ustrajniji od mnogoga konja i ne klone makar i preko vremena morao da tegli.

UZBUNA

Nije to nikakova izmišljena priča već istiniti događaj koji se zbio u nekom gradiću tik uz granicu s one strane. Zapravo se taj događaj i nije zbio u samome gradiću već nekih pola sata izvan njega, kod vojničke barutane. Ta je barutana bila na brežuljku opasana visokim zidom a kraj nje je bila mala stražara u kojoj su vojnici čekali na izmjenu straže. Iza barutane bio je velik, neograđen vojnički vrt, a oko njega rodna polja i zelene livade. Pred barutanom bila je široka cesta, koja se spuštala u gradić. Gradić je ležao dolje u uvali.

Bila je tiha ljetna noć. Zvijezde su titrale no gazda njihov, mjesec, još nije bio upalio svoj fenjer pa je bilo mračno. Gradić je već spavao u dubokome snu. I oko barutane je bilo sve mirno. Čuli su se samo odmjereni jednolični koraci vojnika koji je obilazio oko barutane. Stao je kod svakog ugla, udario oštro petom o petu, ogledao se lijevo i desno, pa krenuo dalje. Na drugom je ćošku opet lupnuo peticama, zagledao se časak u zvjezdano nebo, zijeovnuo tako jako da je skoro iščao laloke, te krenuo prema trećem ćošku. Odavde je gledao kroz širom otvoreni prozor u stražaru, gdje su njegovi drugovi sjedili oko stola i bučno se kartali. Gledao bi tako ne znam kako dugo da nije osjetio neki sumnjivi šušanj u vrtu. Čuo je kako pucketa zelenje pod nečijim opreznim koracima. »Neko je prešao granicu pa se šulja barutani da je digno u zrak« sijevne mozgom vojniku, a ledima mu počeoš miljiti neugodni trnci. Slušao je neko vrijeme.

»Ništa« odahne olakšano »prevario sam se«. Krene dalje. Načinio je tek par koračaja kad opet začuje lagane, oprezne korake u bašti. Nema sumnje netko se šulja.

»Stoj!« vikne i baci pušku s ramena. Neznamac je stao.

»Tko si?« upita straža.

Tišina, Nitko se nije javio.

»Tko si?« vikne vojnik drugi pa i treći puta. Ne dobi odgovora. Ispali pušku prema onoj strani odakle je dolazio sumnjivi šušanj.

Hitac je oštro odjeknuo u tihoj noći. Šest vojnika u stražari odbaci karte, pograbi puške i potreći barutani.

»Šta se dogodilo?« upita zadihan vođa patrole.

»Sinjor kaporale«, javlja stražar propisno, neko se šulja oko barutane. Pozvao sam ga tri puta da stane a kad nije htio pucao sam na nj«.

Voda patrole je vidio kakova opasnost prijeti barutani pa je brzo izdao zapovijed svojim vojnicima: »Lezi uza zid pa čim vidiš ili čuješ šta sumnjiva pali!«

Njegova je zapovijed bila u času izvršena. Ta sigurnije je dočekati neprijatelja u ležećem nego u stojećem stavu. Leže tako i čekaju no sve je mirno. Najednom šane neki vojnik:

»Pazi! Dolazi!« došapne vojnik vojniku.

»Dolazi!«.

Doista neko se oprezno kretao baštom. Načinio par koraka pa stao kao da prisluškuje a onda se opet oprezno pomakao naprijed.

»Pali!« zapovijedi vođa patrole. Zagruvaše puške jedanput, drugi-put... bezbroj puta.

Sneni se gradić uzbudio. Stanovnici izletješe na cestu. »Šta se dogodilo?« pitaju se prestrašeni ljudi, no niko nezna ništa. U kasarni trubi na uzbunu. Vojnici skaču iz kreveta, brzo se oblače, uzimaju puške pa se ukrcavaju u aute. Auto za autom juri uz brijeg prema barutani: Za pet minuta su tamo. Skaču iz auta i opkoljavaju veliku baštu. Iza brežuljka izviruje znatiželjno mjesечеvo lice. I on bi htio da vidi čemu ta uzbuna. Njegovo bijelo svjetlo obasja čitavu krajinu. Tada otkriše vojnici onoga koji se šuljao po bašti. Stajao je na jednoj gredici zelja, glavu prignuo zemlji i lakomo obgrizao tvrde kupusove glavice. Kad su mu vojnici došli bliže podigao je začuđeno glavu i povikao: »I-a, I-a«. Vojnici blenuše u magare a ono u njih. Bila je to šaljiva slika. Vojnici prasnuše u smijeh. Tolika uzbuna zbog jednog magareta. Komandir zapovijedi da ga otjeraju u kasarnu. U kasarni im zapovijediše da o cijelome događaju ne smiju nikome ni pisnuti. No zaklela se zemlja raju, da se tajne sve saznaju. Malo šušni ovaj, malo onaj i doskora je cijeli gradić znao o tome šaljivom događaju. Saznalo se i s ove strane granice. Tako sam saznao i ja, ispričav sada vama a vi možete kome hoćete.

Sirova Katalena

Radoslav Kovač

ZEČJA ŠKOLA

Iza modre planine,
u šumskome dolu,
zečići su pod hrastom
otvorili školu.

Nevolja ih progoni
ljuta na sve strane,
u školi će učiti
kako da se brane.

Učitelja uzeše
zekana mrkova,
bistre glave starinu
i dugih brkova.

Kraj njega se sjatiše,
na travici čuče,
svaku riječ bilježe
i marljivo uče.

A učo im govori
po stotinu puta:
»Lovcu, djeco, moramo
uklanjat se s puta.

Ako naši krvnici
psi nas kad salete,
neka svaki poskoči
i trag im zamete.

prođimo se vrtova
Držimo se planine
i šumskoga hlada,
i kupusa mlada.

Gdje god čovjek stanuje,
za nas mira nije.
Ljudi su opasniji
od vuka i lije.

Naposljetku za nas je,
kroz nezgode mnoge,
ponajbolja obrana
naše brze noge.

Gabrijel Cvitan

Žutko

Jednog zimskog dana vratio sam se vlakom iz nedalekog grada na našu stanicu. Vrijeme ružno, a put nemoguć da počem u svoje selo. Kola će doći pred mene, ali istom kasnije, k onom drugom vlaku, jer sam ih za nj i naručio. Kuda ću? Svratim mom dobrom drugu i prijatelju Ivi, gdje ću pričekati kola. Sjeli mi kraj užarene peći i raspričali se o svemu i svačemu, a konačno i o vjernom »Žutku«.

Žutko vam je običan domaći pas. Kojoj rasi pripada držim da je nemoguće odrediti. Bio je smeđe dlake, nešto svjetlije boje, a kusasta repa. Kako je došao svom gospodaru nije mi Ivo mogao objasniti. Žutko su ga zvali po boji njegove dlake. Gospodar Žutkov bio je Ivin susjed Radman. Žutko je odrasao, a njegov ga gospodar nije mnogo milovao, a nije ga ni učio kojekakvim psećim vještinama i navikama. Žutko je znao samo čuvati kuću i imanje svoga gospodara. Nije se našao tko bi se usudio ući u Radmanovo dvorište. Čestoput bi Radman uhvatio Žutka za glavu pa bi mu govorio:

»Žutko!«... Istina... neznaš ništa osobito, kao mnogi tvoji drugovi,... ali... ipak... Ti si vanredan čuvar... Hvala ti!...«

*

»Čuj«, govorio mi drug Ivo, »ovo mi je pričao susjed Radman«:

»Jednog zimskog predvečerja cijepao sam drva u svom dvorištu. Sutra je nedjelja pa moram pripremiti puno drva. Ružno bi bilo da ih cijepam u nedjelju. Žena mi je bila zaposlena u kući priređivanjem večere. Žutko je trčao po dvorištu. Udarim snažno sjekiricom i neznam kako i zašto drvo mi otkočilo i udarilo me u glavu. Sjećam se samo kako sam se srušio u snijeg. Kako sam dugo ležao u nesvjestici ne znam. Otvorim oči, a Žutko moj Žutko leži na meni, liže mi krv koja je tekla iz dosta duboke rane i strašno laje. Nije se usudio ostaviti me. Istom onda, kad sam ja podigao ruku i pogladio ga po žutoj glavi, ostavi me i otrči na kućni prag, gdje je strašno lajao, cvilio i zaskakivao na vrata. Žena sigurno iznenadena takovim čudnim držanjem i lavežom Žutka, izade na dvorište tješeći ga:

»Žutko, Žutko, šta je Žutko?«

Žutko zgrabi ženu za pregaču i počne ju vući k meni. Ja sam ponovno pao u nesvijest ne toliko od boli, koliko od videne slike.

»Da ste malo kasnije došli po mene, spasa ne bi bilo«, rekao je liječnik.

*

Žutko je imao siabu stranu kao i mnogi drugi psi, da je vrlo rado zaskakivao na konje upregnute pod kola. Nije znao, da može lako pasti pod kopita željezom potkovana, a potom i pod kotače.

Radman je nakon ozdravljenja, a bili su već proljetni dani, pošao da posjeti svoje rodake i znance u dosta dalekom selu. Naravski, s njim je pošao i Žutko. Po staroj navici zaskakivao je na trčeće konje. Priblizavajući se selu svojih rodaka potjera Radman jače svoje konje, a to je osobito dražilo Žutka pa je još više lajao i zaskakivao. Konačno ga jedan konj shvati kopitom, a kotači predoše preko njega.

»Što ću s njime« govorio je Radman, »pomoći mu nisam znao, ubiti ga nisam mogao, već sam ga odvuкао u nedaleki pšenični usjev.«

»Tri dana i tri noći lebdila mi Žutkova slika pred očima,« govorio je Radman.

Četvrtog dana Žutko se dovukao kući. Radman se iznenadio. Žutko je smogao još toliko sile da zaskoči na Radmana, koji ga je suznim očima gledao, primivši mu šape i govorio mu:

»Žutko, moj Žutko!... Bolji si od mene... Ja sam tebe u najvećim mukama ostavio i napustio... Zaboravio sam te,... zaboravio sam tvoju vjernost,... zaboravio sam, da si me spasio od očite smrti... Bio sam nepravedan prema tebi, mom spasitelju... Oprosti... Žutko...!«

*

Vatra je u peći sve slabije plamsala, kad su stigla moja kola, da me odvezu kući u moje selo.

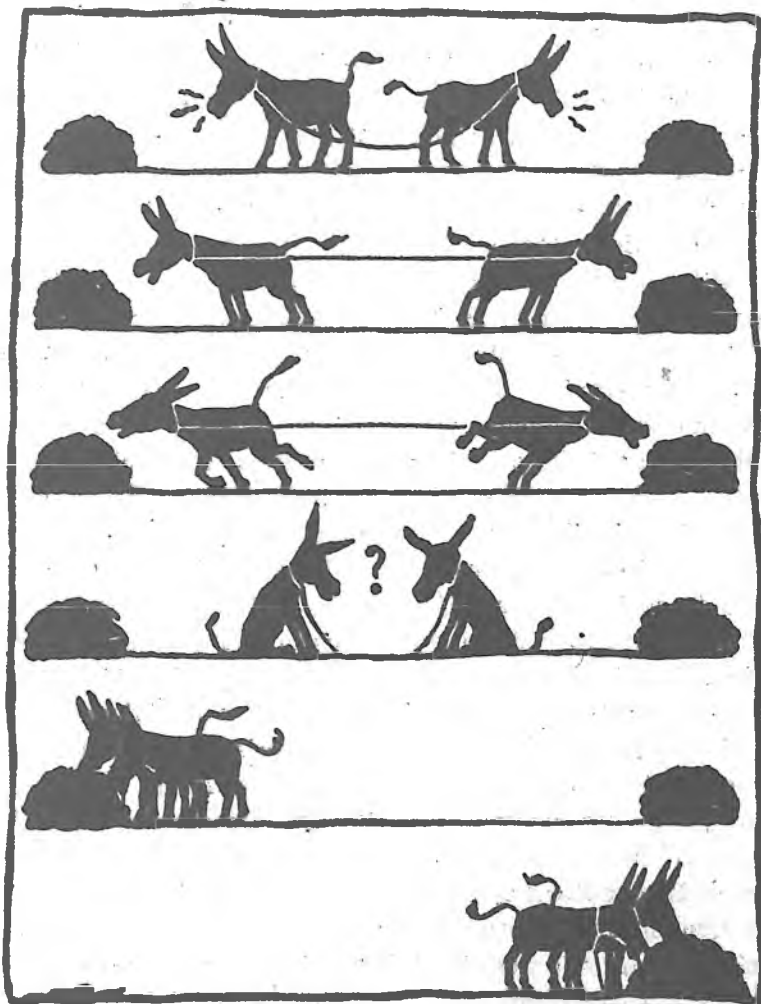
Čepelovac

Martin Fuček

SLOGOM RASTU MALE STVARI, A NESLOGA SVE POKVARI.

Pogledajte ovu sliku, dobro ju promotrite i donesite o njoj svoj sud. Tko je vješt peru, neka iz nje napravi jednu pripovijest u šest odlomaka. Najbolje napisanu pripovijest donijet ćemo u slijedećem broju, a pisac će od nas dobiti kao nagradu jednu lijepu knjigu.

Dakle na posao naši mladi suradnici!

Dječje novine

Što se zbiva u svijetu

Nizozemska princesa udala se za jednog njemačkog princa. Svadba je bila u Haagu glavnom gradu Nizozemske i bila je nadasve svečana. Princesa se zove Julijana i poslije smrti svoje majke kraljice Vilhelmine biti će ona nizozemska kraljica.

Sabirači maraka neka se požure da nabave marke Male Antante, što ih je izdala rumunjska pošta. Na markama je slika kralja Karola, a nad njom je natpis: Roumanie. S jedne i druge strane pak je natpis: Cehoslovacija i Jugoslavica. Uskoro će i Čehoslovačka izdati slične marke, a imala bi ih izdati i Jugoslavija, kako smo to u jednom od zadnjih brojeva našega lista javili.

Isto je tako zanimljiva i najnovija marka što ju je izdala Austrija. Na njoj je lik izumitelja radia i do njega slika jedne radio lampe.

Velika zima na Balkanu. Novine javljaju da je na Balkanu, pa i u Grčkoj, pao snijeg i zavladao ljuta zima, kakove svijet već odavna ne pamti. Kažu neki čak da se je na časove i more u Boci kotorskoj stalo smrzzavati. Na Crnom moru bjesni već četrnaest dana snježna vijavica. Kod nas još nema prave zime, no kažu, da će prava zima sa snijegom i ledom sada istom doći.

U Španjolskoj još se uvijek tuku. Čete ustaškog generala Franka još uvijek opsjedaju glavni grad Madrid,

koji brani civilna garda i izabrane čete dobrovoljaca iz svijeta strana svijeta. Vrhovno zapovjedništvo madridskih branitelja imade ruski general Gorev, a njemu su dodijeljeni njemački general Kleber i Španjolac Miaja.

Kakve su sve narodnosti vojnici koji opsjedaju Madrid teško bi bilo reći. Imade među njima Talijana i Nijemaca, a kažu da je među njima i jedna četa Hrvata. Jedan odred Hrvata od sto ljudi koji su se borili na strani generala Franka pred Madridom došao je pod udar njemačkih komunista branitelja Madrida i, kako pišu strane novine, cijeli je odred do posljednjega čovjeka postrijeljan.

Djeca koja nijesu nikad jela jabuke ovih su ih dana po prvi puta okusila. To je bilo u sjevernim krajevima Švedske. Tamo naime zbog velike študeni jabuke ne uspijevaju i tamošnja ih djeca nijesu još nikada jela. Švedska je vlada htjela obradovati djecu tamošnjih krajeva pa im je poslala o Božiću nekoliko vagona jabuka, koje su naročito za djecu vanredno zdrava hrana. Tako su ta djeca ovog Božića po prvi puta vidjela kako jabuke izgledaju.

Najbrži aeroplan izgradili su ovih dana u Nizozemskoj. Taj aeroplan prevaljuje 545 kilometara na sat.

Zmije u školi. U jednom selu u trebinjskom kotaru u Hercegovini

svaki se čas pojavila u školi po koja zmija. Nekoliko su ih pobili, no uza sve to se zmijske neprestano pojavljuju, pa je prijetila opasnost da će ugristi djecu. Nije bilo druge nego je školu valjalo zatvoriti. Ne znaju gdje se nalazi zmijsko gnijezdo, a vjerojatno je negdje pod školskim pragom.

Možda bi bilo dobro, da se tamo donese nekoliko parova ježeva, jer kako je poznato ježevi progone i tamine zmijske.

Abesinije nema više. Talijanske su čete skršile otpor i posljednjih boraca za slobodu Abesinije, velike su države priznale Italiju kao gospodaricu i Abesinije više nema... Tako je nestalo jednog kraljevstva, koje se je održalo više nego hiljadu godina, neki čak kažu još iz vremena Salamunovih. Ko jači taj kvači, kaže narodna poslovice. Velike ribe proždiru male. Mi smo mala država. Čuvajmo svoju slobodu i budimo spremni.

Prisutnost duha spasila liječnika.

Jedan liječnik, koji radi u bolnici za duševne bolesti (ludnici) pripovijedao nam je, kako su ga jedamput napali bolesnici i htjeli ga baciti s drugog kata u dvorište. On se je brzo snašao i umjesto, da viče u pomoć, što mu i onako ne bi bilo ništa koristilo, počne ludcima dokazivati, kako to nije nikakva umjetnost baciti čovjeka iz drugog kata na zemlju. Nego neka oni radije podu s njime u prizemlje, pa neka ga bace iz prizemlja u drugi kat.

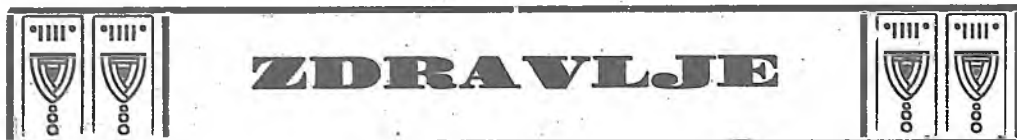
Ludaci su ga poslušali i pošli za njime u prizemlje, ali je on dakako, kad je došao dolje lako umakao.

Drugi puta mu se dogodilo, da su ga htjeli baciti u kotao u kom se kuhala juha. On se je i ovdje snašao. Rekao im je da će im se pokvariti juha, budu li ga ovako odjevena s cipelama i odijelom bacili u juhu, Neka radije pričekaju dok se izuje i svuče. I zaista oni su pričekali, a on je stao lagano skidati cipele, a međutim su došli čuvari, koji su ga spasili.

PRIRODA

Jež kao prijatelj gospodarstva i čovječanstva. Imade mnogo ljudi, koji ne znadu od kakve je koristi jež, dapače mnogi misle da je štetan. Dokazano je, da je jež mesožderac, pa zato mu je glavna hrana meso bezbrojnih i prerasličitih kukaca i svakovrsne gamadi. Osobito voli štakore, miševe i žabe. Sve te životinje štetne su gospodarstvu, pa već stoga morao bi svaki gospodar štiti i ne ubijati ježa. Dapače morao bi se veseliti, ako na svom posjedu čim više ježeva susreće, jer će se osvjedočiti da će od vremena do vremena svakovrsne gamadi nestajati. Isto je tako jež prijatelj čovječanstvu. Poznato je, da jež osobito rado lovi i jede zmijske otrovnice, pa će za kratko vrijeme svu svoju okolicu očistiti od takovih zmijski, koje su čovječanstvu od velike pogibelji. Glasoviti prirodoslovac Brehm kaže, da bi trebalo u svaki kraj, gdje imade otrovnih zmijski, naseliti po nekoliko ježeva, koji bi sigurno za kratko vrijeme sve otrovnice, pognjavili. I kod nas imade krajeva u kojima živi mnogo otrovnica, koje su već mnogi čovječiji život uništile. U takove krajeve trebalo bi naseliti po nekoliko parova ježeva, i zmijske otrovnice bi s vremenom nestale.

Korist ptica pjevica. Čovjek ne bi mislio od kolike su nam koristi one malene raznovrsne ptičice, koje u našoj blizini po vrtovima, živicama i šumama savijaju svoja nježna i malena gnjezdašca. Velika većina tih ptičica hrane se mesom svakakve gamadi, a poglavito gusjenicama, crvima i kukcima. Osobito su gusjenice štetne za voćarstvo, pa da nije dragi Bog stvorio tih neznatnih malenih ptičica, ne bi ni jedne godine mogle voćke roditi, jer bi ta gamad gusjeničja izjela sav list i cvijet. Dokazano je, da samo jedno gnjezdo u kojem se izvale mladi, treba na dan najmanje 3—400 gusjenica. To je najljepši primjer koliko nam te malene ptičice koriste. Pa ipak mnoga već odraslija djeca iz puke objesti potamane svake godine množinu ptica pjevica, pošto povade iz gnjezda veliki broj mladih ptica i jaja. Roditelji, a i drugi odrasli ljudi, morali bi djecu poučavati, da toga ne čine. U nekim se štalama ugnjezde lastavice. Nemoj im razvaljivati gnjezda, jer se one hrane muhama i drugim zareznicima, čime samo koriste.

Povrtnica kao lijek. Čim uzraste ljetna povrtnica (rotkva), dobro je da se čovjek s njom počme liječiti, a to liječenje traje obično tri tjedna. U to vrijeme neka se svaki dan pojede jedna ili dvije povrtnice, ako je moguće crne ili smeđe, jer njihove ljuske imaju osobitu izlučujuću snagu. Uzimlju se dnevno u četiri sata po podne, jer ako se kasnije uzimlju, smetaju noćni mir. Poslije jela valja se prošetati, da se pospješi djelatnost povrtnice. Rotkva se rascijepa, osoli i odmah jede, jer tko pusti, da se razvodi, taj pokvari njezinu vrijednost i ona se sjedne kao tutkalo (lijepilo za stolare) na želudac. Tko nema dobrih zuba, neka je ostruže, posoli, pa ono tijesto jede žlicem. Liječenje povrtnicom ne samo da oslobada čovjeka od kojekakvih poteškoća, jer izlučuje škodljive sokove, već čini svjeka veselijim i gipkijim i poboljšava mu apetit.

Voće je dobar lijek. Pravo je čudo koliko ljekovitih tvari ima u voću, pa je već postala općenita rečenica, da je voće zdravo. Groždje osobito crno groždje vrlo je hranivo i čisti krv. Slijede u tom pogledu breskve, koje ne smiju biti odviše zrele, te ih je najbolje uzimati jutrom na tašte. Tko ima slabu probavu, neka pojede svako jutro na tašte po jednu jabuku, pa će se posve izliječiti.

Tko hoće da mu zubi budu dugo zdravi, mora ih dnevno tri puta čistiti, i to jutrom, poslije objeda i na večer prije spavanja. Čišćenje neka biva uvijek okomito, i to od korijena prema kruni; i unutarnja strana zubi mora se dobro čistiti. Zdravi zubi čiste se samo jutrom sa zubnim praškom. Sa zubnim četkama ne treba škrtariti, treba ih češe mijenjati i odabirati one, koje nisu ni odviše jake ni odviše slabe.

Mali dodatak limunova soka običnoj vodi izvrsno je sredstvo za čišćenje zubi, koje ne samo da odstranjuju okorinu oko zubi, već daje ustima ugodan miris.

Liječenje padavice. Pod tim naslovom donijeli smo u broju 1. ove šk. god. bilješku, da Dr. Nikolić, upravitelj Pasteurovog zavoda u Novom Sadu liječi padavičave pomoću bakcila bjesnoće i da je, kako kažu, već postigao lijepe uspjehe. Vijest o tome mi smo čitali u jednim stranim novinama, pa smo je po svojoj uredničkoj i kroničarskoj dužnosti objelodanili u našem listu, znajući da će to mnoge od naših čitatelja zanimati.

Nakon toga velik nas je broj čitatelja obasuo upitima, želeći da im javimo što je na stvari, jer na žalost imade mnogo naših čitatelja, koji imaju po kojeg takvog bolesnika. Pisma su bila upravo dirljiva i mi smo smatrali svojom dužnošću, da stvar izvedemo na čistac, pa smo se obratili izravno na Dra. Nikolića u Novi Sad.

Dr. Nikolić nam je pisao, da nismo mi jedini, koji se u toj stvari na nj obraćamo. Iz cijeloga svijeta stižu mu hrpe pisama i on ne stizava da svima odgovori, jer bi takvo dopisivanje stajalo i vrlo mnogo novaca, pa zato uopće ne odgovara na takve upite. Nama je pak pisao slijedeće:

»Vrlo poštovani gosp. uredniče!

»U vezi Vašeg ljubaznog dopisa od 24. studena izveštavam Vas, da nije tačno ono što su pojedini strani listovi, bez mog znanja, doneli o momu radu u pogledu lečenja epilepsije. Ja sam ispitivanja nastavio dalje i došao do rezultata, da se mojim načinom lečenja epilepsije može izlečiti samo jedan mali broj bolesnika, oko 5%. Koja vrsta epilepsije se može izlečiti ovim načinom, to mi na žalost nije poznato.

Zbog prednjih razloga lečenje nisam preuzeo u praksi, jer bi mi neugodno bilo, da se jedan veliki broj bolesnika razočaran vraća natrag, posle izlaganja dosta velikim troškovima putovanja i lečenja.

Ja sam isto obasut ogromnim brojem pisama iz celog sveta, na koja niti imam vremena niti sredstava da odgovaram.

Primitite znak mog osobitog poštovanja...«

Da ne moramo posebice odgovarati svima onima koji su se nakon objelodanjenja one bilješke na nas obraćali upitima mi donosimo ovaj list Dra. Nikolića, da se znadu ravnati.

Japanski otac. U Tokiu, glavnom gradu Japana, pojavio se jednoga dana u muškoj gimnaziji neki starac, koji je lijepo ušao u prvi razred i sjeo među drugu djecu u školsku klupu. Mirno i sabrano čekao je dok dođe profesor. Kad je došao profesor starac je izjavio, da je njegov sin koji polazi prvi razred te gimnazije obolio, pa da danas ne može doći u školu. Kako se pak on bojao, da bi mu sin uslijed toga mogao zaostati u nauku, to je on sam došao u školu, da čuje predavanje, koje će onda kod kuće protumačiti svome bolesnom sinu. Profesor mu je dopustio da sluša predavanje. Kad je svršila škola novinari, koji su za to čuli, zaokupili su starca, jer su htjeli nešto napisati za svoje novine o tom neobičnom starom đaku. Starac im je rekao: »Imao sam dva sina. Stariji mi je

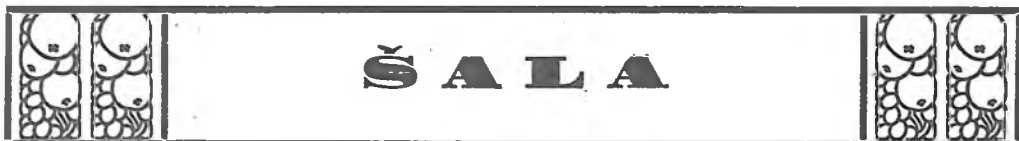
umro, a sada imam samo ovoga maloga, koji je sva moja radost i sva moja nada. Htio bih da od njega stvorim čestita i vrijedna čovjeka. Zato sam i pošao u školu, da čujem što profesor predaje, kako mi dijete ne bi ni u čemu ostalo prikraćeno».

To je bila svadba! U Rožmberku u Slovačkoj ženio se neki seljak imenom Vilem, koji je najbogatiji seoski gazda. Na svadbi koja je trajala puna tri dana, pojelo se 113 jelenâ, 126 zeca, 2290 jarebica, 3000 kokoši i 40.837 jaja, a i još svakojakog drugog dara Božjega. Popilo se 170 bačava piva i 230 bačava vina. Na svadbu su bili pozvani seljaci iz svih okolnih mjesta, a i svi putnici, koji su se toga dana nalazili u blizini.

I kod nas u nekim bogatijim krajevima, naročito po Slavoniji, bio je običaj da su seoski gazde ovako na veliko slavili svadbu. Često je takva svadba znala potrajati i po osam dana. To je, razumije se, nerazumno i ludo, jer se tako upropaštava kuća i imetak.

Čuvajte se pasâ. U Stetinu je umrla iznenada jedna mlada, inače zdrava i vrljetna žena. Poslije smrti izvršena je sekcija i utvrđeno je da je umrla od pseće gliste.

Glistu je dobila od svoga psa, koga je neobično voljela i dozvoljavala mu da je liže i po ustima. Pseto je sa svojim glistama ostalo na životu, a žena je platila glavom svoju preveliku ljubav prema psu.

Lukavac. Nekoga dana jašio je švedski kralj Fridrik kroz jedno selo. Učitelj, koji je mislio, da mora pozdraviti kralja, bojao se je, da se ne će time iskazati pred kraljem, nego će mu samo dosadivati. Nakon duljega razmišljanja odlučio, da će otpjevati pred kraljem nekoliko stihova što ih je sam složio. Kralju su se dopali stihovi i pjesma tako, da je zapovjedio učitelju: »Još jedan put!« Učitelju je to laskalo i on je odmah opetovao svoje stihove, na što je primio od kralja dar od 10 dukata. Uz duboki naklon zahvalio je pjevač, te je također rekao: »Još jedan put!« Kralj se nasmiješio lukavcu, te nije mogao ino, već mu dao još 10 dukata.

Dobra djela. Neki trgovac jednoga jutra dođe u svoju pisarnu u Chicagu tako vesela lica, da ga je drug morao upitati, za što je tako veseo. »Moj dragi prijatelju,« odvrati on »moj mi je liječnik zapovijedio, da svaki dan moram pješke ići na posao, te sam uslijed toga propisao jutros morao učiniti tri dobra djela, koja će me učiniti sretnim. Kod jedne crkve nadoh sirotu ženu s djetetom u naramku, gdje plače. Upitan je, zašto plače, a ona mi reče, da ne može dati krstiti dijete, jer nema dolar da plati svećeniku. Ja sam imao u žepu notu od deset dolara, dadem joj je i pričekam, da mi vrati devet dolara, kad joj se dijete krsti. Žena mi zahvaljujući i sretna brzo povratila 9 dolara, i tako sam ti ja učinio tri dobra djela: ženi sam suze obrisao, dijete izveo na spas, a k tomu sam se riješio iz džepa krivotvorene banknote od 10 dolara.

Klok i Flok

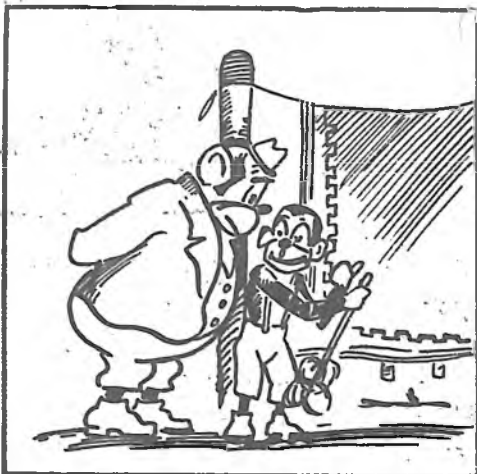

Nije Klok zloban, da bi se veselio možda tuđoj nesreći, ne! No huncut je i ako samo može nasamarit, će koga stigne i tko se daje.

Vidjeli smo da se zadnjiput on rdavo proveo, kad je ono gospi Flokovici ukrao tortu iz kuhinje, a ona ga opazila i pošteno ga vodom polila, da je bio mokar ko miš.

Danas je pak on opet vratio gospi Flokovoju milo za drago.

Sjedila je ona tako na dvorištu na drvenom kuhinjskom stolčiću i

odmarala se listajući novine. Bio joj je baš potreban odmor, jer je cijelo jutro stepavala sagove, redeći kuću za Božićne i novogodišnje svetke. Uzela je u ruke novine, a bio je to baš posljednji broj »Malog Istranina«, i od srea se smijala gledajući Kloka u bačvi i sebe, kako ga polijeva.

Klok je to gledao iza saga, kipeći od bijesa.

»Gle ti nje, stare majmunice, kako mi se još i smije. Al čekaj, stara, zapaprit ću ja tebi«, mislio je Klok

u sebi sve se okrećući čime bi je mogao iznenaditi.

Upravo se je u tom času vraćao kući stari majmun Flok, ponešto veselo jer je valjda negdje malo dublje zavirio u čašicu.

»Ha, sad ga imam«, dosjeti se Klok, pograbi otepač i pođe u susret Floku.

»Dajte majstore, pomozite mi isprašiti ovaj sag. Vi ste jak i spretan majmun, pa ćete sa dva tri junačka udarca isprašiti za čas ovaj nesretni veliki sag.«

Flok polaskan dohvati otepač ode do obješenog saga, razmahne se i udari nekoliko puta tako snažno po sagu, da se je digla čitava oblačina prašine.

»Jao, ubit ćeš me, stari lopove,« zajauče iza saga gospa Flokovic, koju je njezin gospodin suprug stari Flok kroz sag tako snažno odalamio da je sve zvijezde, u po bijela dana, ugledala.

Flok ustukne, ne znajući što se to zapravo zbilo. Ali ga je gospa Flo-

kovica ubrzo dozvala k pameti. Ko razjarena lavica istrči iza saga, po-grabi sada ona otepač i stane mazati njime Floka, da ga je sve znoj oblijevao.

I tako su ovi naši majmunski bračni drugovi upravo pred Božić uređivali svoje bračne račune, na opće zadovoljstvo i podrugljivi smijeh susjeda, ne znajući ni sami, kako se to dogodilo.

Tek se je jedan nevaljalac pod-muklo smijao. Bio je to naš Klok.

Baka i buha

Sastale se baka i buha na mali razgovor. Buha se hvali, da su bolji mladi nego stari. »To može biti kod vas buha«, reče baka, — »ali kod nas to nije tako, jer mladi nikako ne poštuju starije«. »Ne vodim računa, kako vi međusobno živite, ali prema nama buhama su bolji mladi. Stari, kada nas uhvate, toliko nas među prstima taru, dok ne uginemo. Mladi, kada nas uhvate, hoće da vide kakve smo, a mi dotle skočimo i uteknemo.«

»Biće tako, buho,« reče baka... »što je za nekoga dobro, to je za drugoga zlo!«

Perčević Stjepan

Bogdan Drnjević, Subotica. Promijenili smo adresu. Nastojte, da i među malim Bunjevcima nađete prijatelja Istre naše.

Branimir Maštrović, Piškoreveci. U budućće ćemo slati list na Vašeg Zvonimira. Hvala Vam na dosadanjem trudu. Nadamo se da ćete uspjeti i na novom mjestu zainteresirati mladež za našu pravednu i svetu stvar.

Ante Modrušan, Srbobran. Ako djeci lijepo, iskreno i toplo prikažeš tragičnu sudbinu onog našeg nesretnog naroda pod Učkom, one nevoljne djece naše, kojima se brani progovoriti u slatkim materinjem jeziku, i u školi i na ulici, budi uvjeren, da će Te shvatiti i zavoljeti Istru našu. Saljemo zatraženih 20 primjeraka mjesečno. Bratski Zdravo! I kad navратиш u Zagreb, javi se svakako!

Petar Prodan, Brod. Na zadnji dopis nijesmo dobili odgovora. Javite, što je s priredbom istarskog narodnog plesa.

Dragutin Karčić, Dugaresa. Primili smo već i pretplatu i novac za knjigu *Za goli život*. Drago nam je da ste njome oduševljeni. Pisana je krvlju srea, pa je razumljivo, da je naročito kod naših Istrana morala upaliti. Pozdravite nam sve naše tamo, našu malu pretplatnicu Ljerku napose.

Dragutin Skoko, Dugaresa. Vaša je lična pretplata potpunoma uređena. Ako bi Vam se pomutnjom opet zaletila kakova opomena, Vi je samo bacite u koš kao bespredmetnu. Zahvaljujemo na trudu oko raspacavanja knjige. Pozdravite Vaše i naše male sokoliće, koji su sigurno već momci od oka!

ZABAVNI KUTIĆ

VERIŽNA DOPUNJALJKA

— 0 — 0 — 0 — 0 — 0 — 0 — 0 — 0

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16

Na crtice treba napisati suglasice da se dobiju ova značenja:

1 suglas	7—9 neslobodnjak
1—2 začin	8—11 opseg
1—3 tekućina	9—11 poeu u igri
1—4 ptica	10—11 prijedlog
2—4 dio glave	10—13 marka zubne paste
3—4 zamjenica	12—12 uvala; prijedlog
3—7 grad u Dalmaciji	12—16 kovina
4—6 m. ime	13—15 neki sport
5—6 zamjenica	14—16 zamjenica
5—7 obor	15—16 životinja
6—8 ptica	

DOGADAJ PRED SKOLOM

Kočijaš bez jedne ruke sjedi na kolima i vozi prazne bačve. Dva jaka orna konja vuku ulicom mirno teret. Već je 9 sati uvečer i svjetiljke gore. Najednom se iz obližnje školske zgrade začuje žamor. Čas poslije izleti na ulicu skupina veselih učenika s torbama. Jedan se, odveć živahan, zaleti i nespretno zamahne

kožnatom torbom prema konjima. Terba bljesne na suncu, a bijelci se uplaše. Propnu se i udare u trk.

Kočijaš skoči brzo s kola pred usplahirene konje i obim rukama hoće da ih zadrži. Ali bilo je prekasno: kola se prevrnu, bačve se razbiju i vino se iz njih razlije ulicom — — —

Što je u toj priči nevjerojatno?

1				
2				
3				
4				
5				

ISPUNJALJKA

Slova: AAAAA — Č — D — E
— J — KK — MM — OO — RRRR
— S — T — ZZZ

Vodor.: 1 mašina — 2 znak u pisanju — 3 dom. život. — 4 grad u Dalmaciji — 5 m. ime.

Koso: zrnata hrana.

PREOBRAZBA

K O Z A

— — — —

— — — —

— — — —

B U R E

Od najgornje riječi nastaje najdonja tako, da se u 4 preobrazbe izmijene jedno po jedno sva slova, a svaki put biva nova imenica.

JE LI OVO MOGUĆE?

SLAVENI

L I S T O N O Š A

Kako ćeš iz prve riječi odstraniti 4 slova, a da ipak ostane sve?

Kako ćeš iz druge riječi odstraniti također 4 slova, da ti ne ostane baš ništa?

»Mali Istranin« izlazi jedamput mjesečno. — Pretplata iznosi 12 dinara na godinu. — Pojedini broj stoji 1 dinar. — Za inostranstvo dvostruko. Uredništvo i uprava nalaze se u Boškovićevoj ulici br. 20. — Telefon 59-31. Vlasnik, izdavač i odgovorni urednik: Ernest Radetić, Zagreb, Boškovićeva ulica 20. — Tiskara C. Albrecht (P. Acinger), Zagreb, Radićeva ulica 26. Za tiskaru odgovara: Petar Acinger, Zagreb, Gundulićeva ulica 22a.